

То бѣше часъ на чудеса!

Богъ сътворилъ вселената въ шесть дни — пѣсенъта възкреси отпадналия духъ за мигъ.

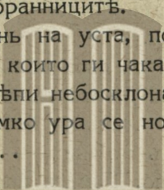
— Какъ стана това? — се питаше Петъръ Габара и неможеше да си даде ответъ. Умътъ не постигаше онова, което познава само сърдцето... „Има тайни въ душата неразгадани за насъ!“ — си спомни полководецътъ другъ стихъ на поета, чиято пѣсенъ, недопѣта още, е магия. Магия на словото, на духа, на подвига. Пѣсенъта разпиля праха на умора; разведри кржгозора на сънливи клепки, окрили душата. Полкътъ се бѣ обърналъ на гръмоносенъ облакъ, кога се извива надъ засушена орница да оплоди посѣяно семе; той приличаше на планински потокъ, придошълъ отъ проливенъ дъждъ. Полкътъ трѣпнѣше като грѣмотевица, която се чертае въ нависнали облаци, готова да изтрещи и да сломи, дето падне. Полкътъ бѣше стихия...

Окопитъ бѣха предъ бранниците.

И съ свещенната пѣсенъ на уста, поведенитъ отъ Петъръ Габара, се слѣха съ онѣзи, които ги чакаха...

Победоносно ура процѣпи небосклона...

И дълго ехото на грѣмко ура се носѣше отатъкъ окопитъ на подгонения неприятелъ...

* * *

На обѣдъ, предъ строенитъ войски, Петъръ Габара прегърна Желѣзка и го цѣлуна бащински. Защото Желѣзко бѣше онзи, които първи запѣ пѣсенъта: Покойници, вий въ други полкъ минахте.

XI.

ПРЕДЪ ЖЕЛѢЗКОВОТО СЕЛО.

Три дена се води бой, а не поличава: онѣзи ще отстъпятъ ли? Желѣзко го нѣщо не свърта. Прави, струва — ще прилази до наблюдателния пунктъ и ще гледа по часове Сребърна. Само че, защо не се виждатъ двата габара?... Па и кжщата му не се вижда... И нѣщо се свива на Желѣзковото сърдце. Съборили

Сребърната камбана